

Arrest

nr. 105 723 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 22 februari 2013. De beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VROMBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 3 november 2010 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf niet in overweging genomen daar verzoeker niet op het adres van woonstkeuze woonachtig was.

Op 6 mei 2010 werd verzoeker door de politie aangehouden naar aanleiding van een winkeldiefstal. Daar hij niet in het bezit was van geldige identiteitsdocumenten, noch verblijfsdocumenten werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

Op 21 mei 2010 werd verzoeker door de politie gecontroleerd daar hij voldeed aan een beschrijving van een mogelijke verkoper van verdovende middelen. Uit het politiesysteem bleek dat er eerder een controle van hem was waarbij hij in het bezit was van een Marokkaans paspoort op naam van T. A. Op 10 januari 2010 kreeg de genaamde T. A. een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Uit het Printrakverslag van 23 juni 2010 bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker overeenstemmen met die van T. A.

Op 18 februari 2011 werd verzoeker veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 1000 euro plus een vervangende gevangenisstraf van drie maanden voor de geldboete en dit voor het in het bezit zijn van verdovende middelen.

Op 28 maart 2011 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving ten dien einde. Hij werd op 4 april 2011 overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

Op 7 mei 2011 werd verzoeker naar Casablanca gerepatrieerd.

Op 5 oktober 2011 werd verzoeker gearresteerd voor diefstal met geweld en onwettig bezit van verdovende middelen. Hij kreeg diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 februari 2012 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf.

Op 14 juni 2012 werd verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld. Hij kreeg diezelfde dag opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 30 juli 2012 werd verzoeker door de lokale politie aangetroffen nadat hij als dader van een woninginbraak ontsnapt was. Hierbij gebruikte verzoeker geweld ten aanzien van de agenten.

Op 27 september 2012 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf.

Op 15 februari 2013 werd verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld en kreeg hij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 24 februari 2013 was de repatriëring voorzien. Op 21 februari 2013 diende verzoeker echter een asielaanvraag in bij de Belgische overheid waardoor de repatriëring verhinderd werd.

Op 22 februari 2013 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten, (bijlage 13quinquies).

Dit is thans de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten E. A. B. geboren te N. , op (in)[...] en van nationaliteit te zijn : Marokko het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten."

Op dezelfde dag werd tevens een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Op 19 maart 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort het CGVS), de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 18 april 2013 verwierp de Raad dit beroep bij arrest nr. 101 155.

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder kan *in casu* worden gevolgd waar deze stelt dat wanneer de vreemdeling valt onder artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt doch wel over een gebonden bevoegdheid.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Waar verzoeker verwijst naar de asielaanvraag van 21 februari 2013 en aanvoert dat verweerder het resultaat van de asielprocedure diende af te wachten voor het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing ook steunt op artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit).

Artikel 74, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, §2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, §1bis, van de wet, in een bepaalde plaats

wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, §2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies.”

Artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de in artikel 74/6, §1 bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, §1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50 ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven. Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden.”

In casu blijkt dat verzoeker ook een beslissing tot het vasthouden op een welbepaalde plaats (bijlage 39 bis) heeft gekregen op 22 februari 2013, gebaseerd op artikel 74/6, § 1bis, 5° van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/6, § 1bis, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf opgehouden heeft regelmatig te zijn en die een asielaanvraag indient, kan door de minister of zijn gemachtigde in een welbepaalde plaats worden vastgehouden teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied van de vreemdeling te waarborgen indien: (...) 5° de vreemdeling zijn aanvraag zonder verantwoording ingediend heeft na het verstrijken van de in artikel 50, eerste lid, 50bis, tweede lid of 51, eerste lid of tweede lid, bepaalde termijn of, zonder verantwoording artikel 51/6, eerste lid, of artikel 51/7, tweede lid niet aan de medlingsplicht voldaan heeft.”

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat artikel 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet een afwijking is op het uitgangspunt dat de minister of zijn gemachtigde slechts een beslissing tot weigering van verblijf treft met een bevel om het grondgebied te verlaten op het ogenblik dat de asielaanvraag van de onregelmatig op het grondgebied verblijvende vreemdeling wordt afgewezen. Artikel 74/6, § 1bis van de vreemdelingenwet vormt onder meer de situatie waarbij de minister of zijn gemachtigde aan een asielzoeker in onregelmatig verblijf een bevel om het grondgebied aflevert wanneer objectieve omstandigheden erop wijzen dat oneigenlijk gebruik gemaakt wordt van de asielprocedure (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 103).

Uit bovenvermelde artikelen en de parlementaire voorbereiding blijkt eveneens dat het een uitzonderingssituatie betreft waarbij de vreemdeling ondanks de hangende asielaanvraag wordt vastgehouden en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De parlementaire voorbereiding verduidelijkt evenwel dat *“uiteraard kan, zoals door de Raad van State werd opgemerkt, de maatregel ook niet uitgevoerd worden zolang de procedure ter behandeling van de asielaanvraag door de CGVS loopt”* en dat *“het resultaat beoogd door artikel 35 van richtlijn 2005/85/EG, gewaarborgd wordt in die zin dat een specifieke grensprocedure voor asielzoekers reeds voor onderhavig wetsontwerp werd ingevoerd, waardoor artikel 35.1 van bovenvermelde richtlijn wordt gerespecteerd.”* In casu echter blijkt dat op 18 april 2013 de Raad bij arrest nr. 101 155 het beroep verwierp tegen de beslissing van het CGVS van 19 maart 2013 waarbij het de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigerde, zodat niet langer een asielprocedure hangende is.

Voor zover verzoeker aanvoert dat hij tegelijkertijd het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden met het oog op verwijdering en deze beslissingen in strijd zouden zijn met elkaar of inconsequent daar een persoon in detentie nooit vrijwillig gevolg kan geven aan het bevel, weze het opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ettelijke malen het voorwerp was van bevelen om het grondgebied te verlaten en hieraan nooit vrijwillig gevolg heeft gegeven, zodat verweerder geheel terecht heeft geoordeeld dat met het oog op een effectieve verwijdering de vasthouding aangewezen was. Voor zover verzoeker een schending van het “consequentiebeginsel” aanvoert, merkt de Raad op dat een dergelijk beginsel hem onbekend is, zodat een schending hiervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Waar verzoeker meent dat een tegenstrijdigheid tussen twee afzonderlijke beslissingen ook een schending van de materiële

motiveringsplicht kan uitmaken, is hierboven duidelijk gemotiveerd waarom de beide beslissingen geenszins tegenstrijdig zijn, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht niet kan worden aanvaard.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met dit artikel van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* kan verweerder gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker geenszins aan de hand van concrete elementen zijn vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM op zijn persoonlijke situatie toepast. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Aangezien de schending van een hogere rechtsnorm niet kan worden aangenomen, is de exceptie van verweerder gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:	
mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU